

та на Тодоровъ день да надбѣга другитѣ коне; че съ трепетъ е чакалъ, когато първото пиленце ще се излупи и първо агне обягни . . .

Споменитѣ му се редѣха като на сънъ и по едно време той се спрѣ, като че нѣщо съня му прекъсна.

И като помълча продължи:
 . . . Баща му, дѣдо Никола, като гледалъ, колко е преданъ на трудъ и имотъ малкия Павелъ, а ималъ нужда отъ работни ржце, оставилъ сина си да се научи само да пише и чете.

— Защо му е голѣма наука,
 — си казвалъ стареца, когато Господъ му е вдѣхналъ обичъ къмъ труда и земята?

И успокоявалъ се стареца: ей, азъ като не съмъ ходилъ на школо, не сбрахъ ли домъ